

hetetlen csalódást, amikor kiderült, hogy nincs más, nincs meglepetés. Soha többet nem próbáltuk megkeresni az ajándékokat.

Nagylány koromban is nagyon tudtam örülni az ajándékoknak. Szerettem a Lányok könyvét, mert abban sok érdekes kép volt, és jó kis történeteket lehetett benne olvasni. Mégis a legnagyobb örömet az jelentette, hogy elsős gimis koromban egy felszerelhető korcsolyát kaptam. Nagyon irigyeltem azokat az osztálytársaimat, akik már általános iskolás korukban koriztak a Körösön. Ettől kezdve lejártem a jégre. A fiúk fogták a kezemet, így elég hamar megtanultam én is korcsolyázni. Azóta is lejárunk, ha bejár a Körös.

D. Éva (1946): Nem csak a szépre emlékezem

Bizonyára voltak szép gyermekkori karácsonyaim, de nekem egy rossz emlék jut eszembe, ha a régi karácsonyokra emlékezem. Mi is nagy izgalommal vártuk a Jézuskát, és persze soha nem találkoztunk vele. Valahogy mindig akkor jött, amikor Apuval elmentünk valahova, vagy ha minket, gyerekeket elküldtek a boltba vagy valahová, valamiért. Mire hazaértünk, már ott állt a szobánkban a csillogó karácsonyfa.

Egyszer valamilyen okból hamarabb értünk haza a nővéremmel, mint ahogy várták. Akkor még nagyon hittünk a Jézuskában. Ahogy beléptünk a lakásba, megláttam, hogy valami fényes halad a konyhából a sötét szoba felé. Gyönyörű volt, és el nem tudtam képzelni, mi az. Utánaszaladtam, és ekkor váratlan dolog történt. Édesanyám kiabálni kezdett, meg is ütött. Olyan váratlan és olyan szörnyű volt, hogy zokogni kezdtem. Még ma is sokszor eszembe jut. Hogy mi történt még azon az estén, arra már nem is emlékszem.

K. Judit (1947): A legnagyobb ajándékom

Már nem voltam olyan kicsi, mikor szüleim vettek egy kis házat Zöldpázsiton. Addig egy keresztépületben laktunk. Édesanyám nem dolgozott, ezért minden pénzünk az adósság törlesztésére ment. Tudtam már, hogy a karácsonyfát nem a Jézuska hozza. Szomorúan vettem tudomásul, hogy az idén nem lesz karácsonyfánk, mert nincs fenyőfára pénzünk. Azzal vigasztaltak, hogy elmegyünk a Nagymamámhoz, majd ott díszítjük fel az ő karácsonyfáját. Kárpótlásul vágtak nekem belőle egy kis fenyőágot, azt vittem haza. Amikor hazaértünk, és beléptem a szobába, az asztalon egy gyönyörűen feldíszített karácsonyfa állt. A meglepetéstől földbe gyökerezett a lábam. Elbűvölve gyönyörködtem benne. Később, amikor már rendeződött a helyzetünk, kaptam drága ajándékot is, de soha semminek nem örültem annyira, mint annak a karácsonyfának.

A történeteket összegyűjtötte és lejegyezte: Kutas Ferenc

1 Boletta: gabonajegy. A magyar kormány 1930-ban vezette be a termelők támogatására. Ezzel fizették ki a megtermelt és államilag felvásárolt gabona árának egy részét. Adófizetésre felhasználható szelvény volt, esetleges maradványát – a konszolidáció után – készpénzre lehetett váltani. Erre azonban csak korlátozottan kerülhetett sor.

2 Puja Frigyes (1921–2008), battonyai származású politikus, 1957-től külügyi pályán dolgozott, 1973–1983-ig külügyminiszter.

Kántor Zsolt

Jézus a megváltó

*A galaktika örült, a világ ujjongott,
mert született megváltó s úrrá lett a gondon.
Várta Őt Nazareth, Betlehem és London.*

*Akkor is válság volt, káosz és viták.
Hisz valóban úgy várták Isten Fiát,
mint a Messiást.*

*Akkor is beborult, de a jászol
csupa tűz és ragyogás volt.
A menny is megnyílt magától.*

Csillag vezette a pásztort.

Hartay Csaba

Made in karácsony

Ünnepi magánközhelyek

A karácsony szó hallatán ez jut eszembe elsőként: piros csizmában lépkedek szüleimmel a hóban. A Tessedik utca mérhetetlenül messze, nem győzöm kivárni a pillanatot. Mire megérkezünk mamáékhoz, dédike már énekl a Mennyből az angyalt, gyertyafény, körben sötétség. Inkább félelmetes volt, mint meghitt, akkor, kisgyermekként így éreztem. Ajándékok mamánál, utána itthon: made in karácsony. Valójában nem szédítettek ilyesmivel, hogy a húsvéti nyúl hozza a Jézuskát augusztus húszadikán, meg hasonlók. Enélkül is megvolt a varázsa az ünnepnek. Az emeleti lakás üvegajtajain keresztül már derengett a karácsonyfa izzóinak szívdobogtató fénye, szüleim rakosgatták a csomagokat, tudtuk jól, de nem volt hiányérzetünk. Utána jött a két ünnep közé „szorulás”, a két időpont közötti légtér kitérve hidegtálakkal, kocsonyával, hűtőben megkocsonyásodott haláslével, süteményekkel, s a karácsonyfáról lelopkodott szaloncukrok üres kabátkáival – végül csak kiürült ez az év is, letudva ünnep és hétköznap. A régi szilveszterekről annyi konkrétum jut eszembe, hogy anyuék valami vacsorán voltak, mi meg mamáéknál lettünk „elszállásolva”. Nagybátyám az év utolsó éjjelén filmet nézett. Vibrált a fekete-fehér képernyő, harsogtak a dialógusok, s arra a szomorú hírre ébredtem, hogy a sivatagban állomásozó csapat kénytelen meginni a saját vizeletét, ha életben akar maradni. Szép kis szilveszteri itóka, pezsgő helyett, gondoltam. Még most is halloom azokat bántóan hangos szavakat. Azóta is képtelen vagyok tévé mellett elaludni, egyből a pisiúvos sztori jut eszembe. Később már én is vettem anyuékna ajándékot. Apunak könyv, Szakonyi Károly: Északi tábor. Anyunak is, Péchy Blanka: Beszélni nehéz. (Hogy mikre nem emlékszik ez a gyerek...) Azután nincs kiragadott karácsonyom. Ahogy felnövünk, egyre kevésbé emlékezetes események követik egymást. Persze nem így van, de így érezzük. Hajlamos vagyok óriási jelentőséget tulajdonítani a kilencvenes évek elejének, amikor is tizenéves kamaszként értek az ilyenkor szokásos élmények és kalandok. Akkoriban jobb zenék mentek, jobb volt a hangulat a szórakozóhelyeken, meg ilyen és ehhez hasonló badarságokkal áltatom magam, és persze, ha társaságban feljön a téma, egyszerre bólogatunk a régi barátokkal. Az viszont vicces, hogy abban az időben egy harminc éves „tök öregnek” számított a szemünkben, egyáltalán mit keres egy ilyen kivénhedt manus az éjszakában, menjen haza a feleségéhez, ne rontsa itt a levegőt. Még jó, hogy a karácsonyból nem lehet kiöregedni...

Lehetne keseregni, hogy az ünnep varázsának annyi, mert már halottak napján kint van a bevásárlóközpontok bejáratánál a kellemeskarácsonyi stb. szöveg, beleununk, mire bekövetkezik az ünnep, mert annyszor sulykolják belénk mindenfelől, hogy azon a pár napon tessék kellemesen boldognak lenni, ráadásul áldott szertetteljesen. Mondhatnám, olyan ez, mint a kötelező szilveszteri berűgás. Lehetne a piac bejáratánál hadonászva siránkoznom, hogy itt már minden csak a pénzről szól, versenyszerű költségekbe kezdünk, ráadásul a válságok válsága van, de nem teszem. Karácsony számomra a hátradólásról szól. Hátradólás pár percnyire, igazi megnyugvás, minden lelassul, fényekben úszom, és nem gondolok arra, hogy a tél java még csak ezután jön. De minden évben megállíthatatlanul jönnek a téveszmék, hogy március az már tavasz, közben meg hóvirágok helyett hófúvásokat és kemény mínuszokat mérnek ránk szilikonmellű meteorológusok március 15-én. Vagy mégsem, hátha nem. Talán visszajönnek az évszakok, úgy, ahogy tanultuk, ahogy remélnénk, olyan időjárással. De nem mélyedek bele a globális felmelegedés világméretű problémájába. Ebben egy kevés hó december végére, de épp csak annyi, hogy kivilágosodjon a szenteste, legyen „Vakfehér, kék éjszaka”, s éppen ne kelljen lapátolni az ajándékozás utáni borozgatás helyett. S ha lehet még valamit kérni, akkor annyit, hogy az erre illetékes szervek legyenek szívesek, és bírálják felül a Wham együttes Last Christmas című örökzöld slágerét, írjanak ki pályázatot egy merőben új szerzeményre, akár, és a kereskedelmi tévék műsorigazgatói is tegyék szívékre a kezüket, hogy karácsony környékén soha többé Resz-kessetek betörőket főmüsoridőben, hiába olyan kis cuki a szőke srác, aki lazán elbánik a betörőkkel. Más nem lesz. Köszönöm.